

РЕШЕНИЕ

№ 22105

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 05.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2490** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.39, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на А. А. Б. срещу Решение рег.№ 513005-17/28.01.2025г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което е отказано изтриване на обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – С. лични данни на жалбоподателя, с искане за отмяната му като незаконосъобразно.
От фактическа страна излага, че му е извършена полицейска регистрация за деяние по чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК през 2013г. Бил осъден на лишаване от свобода за срок от 6 месеца като изтърпяването на наказанието било отложено на основание чл.66 НК, за срок от три години. Присъдата влязла в сила на 11.11.2015г. като жалбоподателят не бил извършил друго умишлено престъпление и по правилата на чл.86 НК бил реабилитиран на 11.11.2018г. Реабилитацията по право заличила осъждането и последиците от него на 11.11.2023г. Предвид това жалбоподателят подал искане за заличаване на обработваните негови лични данни от МВР, в отговор на което получил оспорения отказ. В него не били изложени причини, налагащи поддържането на направената през 2013г. полицейска регистрация, посочено било единствено, че не е налице нито едно от основанията, разписани в чл.68, ал.6 ЗМВР. Тези съображения намира, че противоречат на правото на ЕС и националното право в областта на обработката на лични данни за целите на полицейската регистрация като се позовава на решението по дело № С-118/2022г. на СЕС. Претендира присъждане на разноски. Изложеното в жалбата и направеното с нея искане в съдебно заседание се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв.Бозов.
Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в

съдебно заседание. В писмено становище, представено по делото на 17.04.2025г. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В хипотезата на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по Заявление рег.№ УРИ3384-00-21155/05.12.2024г., подадено от жалбоподателя, с което той поискал от началника на 09 РУ на СДВР да бъдат заличени въведените за него данни в Интегрираната полицейска система на МВР от 09.07.2013г. – заявителски материал „извършител“, касаещи и във връзка с ДП № 2643/2013г. по описа на 09 РУ на СДВР във вр. с чл.129 НК; от 02.10.2013г. – касаещи и във връзка с полицейска регистрация № 8331/02.10.2013г. по описа на 09 РУ на СДВР; от 11.11.2015г. – данни, касаещи и във връзка с присъда № 1518496/1318496 на СРС, както и въведените данни в ИИС – МВР, модул „Централен полицейски регистър“-МВР във връзка с ДП № 2643/2013г. и в модул „Справка за установени извършители на престъпления“ във връзка с направените криминалистическа регистрация и въведените данни във връзка с присъда № 1518496 на СРС с настъпила реабилитация на 11.11.2015г.

След получаване на заявлението е изискана справка от Софийска районна прокуратура за това приключило ли е производството по ДП № 1902/2013г., пр.пр.№ 24101/2013г., с какъв акт и влязъл ли е в сила той. Изискани впоследствие са от СРС заверено копие от постановената присъда и информация за влизането ѝ в сила.

От представената по делото справка за съдимост се установява, че с присъда от 17.03.2015г., изменена с Присъда № 287/11.11.2015г. по ВНОХД № 2732/2015г. по описа на СГС, жалбоподателят е признат за виновен в това, че на 09.07.2013г. за времето около 21.00 часа в [населено място], на [улица], в близост до [улица] причинил средна телесна повреда на В. Ц. Д., изразяваща се в счупване на коронка на 5-ти горен десен зъб, приравняващо се на неговото избиване – престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК.

Извършена е справка за обхвата на вписаните за жалбоподателя лични данни в ИИС МВР.

Въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства е постановен оспореният акт, съобщен на жалбоподателя на 07.02.2025г. Видно от мотивите му, при съобразяване на националното право и посоченото от жалбоподателя Решение на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г., административният орган е приел, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид това, че в чл.3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014г. не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, вкл. и при настъпила реабилитация. Посочено е, че при извършената проверка не са установени факти и обстоятелства, от които да се направи извод, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни и същите следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В хода на съдебното производство по делото е представено Удостоверение изх.№ У-18658/2025 от 22.04.2025г., издадено от Софийска районна прокуратура, видно от което срещу жалбоподателя няма повдигнати обвинения по неприключени наказателни производства като удостоверението е издадено след извършена проверка в Унифицираната информационна система на Прокуратурата

на Република България и Единната информационна система за противодействие на престъпността.

Въз основа на горното съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от жалбоподателя, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.17, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД/, субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни, когато е приложимо някое от посочените по-долу основания: а) личните данни повече не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани по друг начин; б) субектът на данните оттегля своето съгласие, върху което се основава обработването на данните съгласно член 6, параграф 1, буква а) или член 9, параграф 2, буква а), и няма друго правно основание за обработването; в) субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 1 и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество, или субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 2; г) личните данни са били обработвани незаконосъобразно; д) личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазването на правно задължение по правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора; е) личните данни са били събрани във връзка с предлагането на услуги на информационното общество по член 8, параграф 1.

Аналогично чл.56 ЗЗЛД в ал.2 предвижда, че администраторът по ал.1 е длъжен да изтрие личните данни и субектът на данните има право да поиска администраторът да изтрие личните данни, които го засягат, когато обработването нарушава разпоредбите на чл.45, 49 или 51 или когато личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение на администратора.

Съгласно чл.29 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни като може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. По делото е приета Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник-директорите на ГДНП, ГДГП, ГДБОП, Дирекция „Миграция“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ и областните дирекции на вътрешните работи, в т.ч. СДВР, да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания от субектите на данни за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл.53 - 56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл.68 ЗЗЛД. Предвид това съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт.

Актът е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, разписани в чл.59, ал.2 АПК, в т.ч. са посочени фактическите и правните основания за издаването му. Не се

установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно само на това основание да мотивират отмяната на акта. Спорен между страните е въпросът за приложението на материалния закон, по отношение на който съдът намира следното:

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл.25, ал.1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според ал.3 на посочената разпоредба обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО. Съгласно чл.26, ал.1 ЗМВР при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Сроковете за съхранение на данните или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи – чл.26, ал.2 ЗМВР.

На основание последната разпоредба /предишна номерация чл.26, т.3 ЗМВР/, от министъра е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, обн.ДВ, бр.88/24.10.2014г. Съгласно чл.2, ал.1 от нея, в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл.3 от инструкцията регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл.2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават. По-конкретно това са следните хипотези: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл.24, ал.5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл.24, ал.1, т.1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл.243, ал.10, изр.2-ро НПК; на основание чл.243, ал.1, т.2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл.243, ал.10, изр.2-ро НПК; на основание чл.24, ал.5 НПК; на основание чл.250, ал.1, т.2 НПК; на основание чл.24, ал.1, т.8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл.81, ал.3 във връзка с чл.80 НК при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл.24, ал.1 НПК с изключение на случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл.24, ал.1 НПК с изключение на случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл.218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание /чл.78а НК/; лицето е починало - във всички останали случаи.

За да постанови оспорения отказ, административният орган е приел, че сред разписаните в

Инструкция № 81213-748/20.10.2014г. хипотези липсва основание за заличаване на обработваните лични данни в случаите на осъждане на лицето, поради което личните данни на жалбоподателя не следва да бъдат заличавани.

Действително нито едно от посочените в чл.3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014г. основания не е приложимо към конкретния случай. Следва обаче да се съобрази и даденото с решението на СЕС от 30.01.2024г. по дело C-118/22г. задължително тълкуване, а именно, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Според даденото тълкуване е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо. Това от своя страна обосновава извод, че извършването на проверка е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР. Това означава, че в хода на административното производство административният орган трябва да извърши преценка за необходимостта от продължаване съхраняването на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело C-118/22 г. на СЕС). Т.е., необходимо е административният орган да извърши проверка и да прецени баланса между

обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо.

Доколкото съгласно чл.633 ГПК, приложим на основание чл.144 АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г. разрешения са безспорно относими към разглежданата хипотеза, то налага се изводът, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва последните да бъдат заличени.

В конкретния случай административният орган е посочил, че процесният случай не попада в хипотезите по чл.3 от инструкцията, както и че в хода на проверката не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка, с която се обработват личните данни на жалбоподателя, във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Тези мотиви съдът възприема като бланкетни, а извършената проверка – формална. Посоченото е относимо към обработването на лични данни във връзка с извършването на полицейска регистрация въобще, но по никакъв начин не може да бъде възприето като обвързано с конкретния случай. Липсва преценка с какво съхраняването на личните данни на жалбоподателя би допринесло за противодействие на престъпността, при положение, че е осъден за причиняване на средна телесна повреда през 2013г. при възникнал конфликт между участници в движението по пътищата, а от приложените справки от СРП и СРС е видно, че срещу него няма повдигнати обвинения по неприключили наказателни производства. Съобразно наличните данни в ИСС-МВР административният орган би могъл да извърши проверка и дали са налице други регистрации на жалбоподателя след 2013г., при наличие на които изводът му би бил обоснован.

Този извод следва и от мотивите на постановеното от СЕС решение, според което е необходимо административният орган да направи преценка дали реабилитацията на жалбоподателя и съответно липсата на данни той да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.

Предвид изложеното съдът намери оспореният акт за незаконосъобразен и като такъв той следва да бъде отменен като делото бъде изпратено като преписка за ново произнасяне, при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя са дължими разноски. Такива са доказани в размер на 1160 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 1150 лева за

заплатено адвокатско възнаграждение. Същото съдът намира за прекомерно, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото като счита, че размер от 650 лева е съответен, както на тежестта на делото, така и на обема оказана правна помощ. Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. А. Б. отказ за изтриване на обработвани в Интегрирана регионална полицейска система на МВР негови лични данни, обективиран в Решение рег.№ 513005-17/28.01.2025г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателя Заявление рег.№ УРИ3384-00-21155/05.12.2024г., в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. А. Б. сумата в размер на 660 /шестстотин е шестдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: